

ಆಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ತನ್ನ ಹೆಸರು ದೋಡ್‌ಕರಯ್ಯ. ಮತ್ತೊಬ್ಬ ದೋಡ್‌ಕರಯ್ಯನಿದಾನೆ ಕೇರಿಯಲ್ಲಿ. ತಾನೇ ಅವನು ಅಂತೆಲ್ಲ ಗೊಂದಲವಾಗಿ, ಸಾಧಿಸಿ ರೇಶ್‌ನ್ ಕಾಡು ಪಡೆಯಲು ಸಾಹಸ ಪಟ್ಟಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ ಕೋಲು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ ಇರುತ್ತಿದ್ದಕ್ಕೆ ಕೋಲುದೊಡ್ಡೀಯ್; ತಾನು ಗಡ್ಡೆದೊಡ್ಡೀಯ್. ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚುವುದು ಹೀಗೇ. ಹೀಗೆ ಹುಂಜದ ಗುಬ್ಬಷ್ಟೆ, ಕುರಿ ಗುಬ್ಬಷ್ಟೆ, ಗಡ್ಡದ ಸಿಂಗ್ಯಾ, ನುಳ್ಳಿನ್ ಸಿಂಗ್ಯಾ... ಇದಾರೆ ಕೇರಿಯಲ್ಲಿ! ತನಗೆ ಹುಟ್ಟೋ ಮಿಗಿಗೆ ಸಿನೇಮಾದ ಹೆಸರಿಡಬೇಕು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದು.

ಚೌಡಪ್ಪನ ಮರದ ಹತ್ತಿರ ಆಗೇ ಗಂಗಿ ಮನೆಯವರು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. 'ದೊಡ್ಡಿರಣ್ಣ ಬಂದ ಸುಗಣ್ಣ ಕರದು ಅವನ ಸಾಮಾನು ತರಾಕ್‌ಹೇಳು' ಗಂಗಿ ತಾಯಿ ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಕರೆಮಲ್ಲಿ 'ಯಾವ ಸುಗಣ್ಣಿ...' ಅಂತ ಕೇಳಿದಳು. 'ಬಂದಿನ್ನೀ ನಿನ್ನ! ದೋಡ್‌ಎಡೆ ಸುಗಣ್ಣಿ ದೊಡ್ಡಿರಣ್ಣನ್ ಹೆಂತೆ' ಅಂತ ಗಡಬೇ ಮಾಡಿದ್ದು ಮರವನ್ನು ಸಮೀಕ್ಷಿಸ್ತಿದ್ದವನಿಗೆ ಕೇಳಿತು. ಅವನು ಚಕ್ಕವನಿದ್ದಾಗಲೇ ನೂರಾರುವರ್ಷ ಹಳೆಯದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಮರ ಅದು. ಅಲ, ಅರಳಿ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು

ನುಲಿದುಕೊಂಡು ಹಕ್ಕಿಪ್ಪಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಯಾವಾವುದೋ ಜಾತಿ ಗಿಡಗಳೆಲ್ಲ ಅದರಲ್ಲಿ ಉದ್ಘಾಟಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಇನ್ನು ನಡೆದೇ ಇತ್ತು. ಅದರ ಬೊಡೆಗೆ ತಾಗಿ ಬಂದು ಬಂಡೆಗೆ ಹಬ್ಬಿದಲ್ಲಿ, ಕಾರ್ತೀಕದಲ್ಲಿ ಎನ್ನೆ ಕುಂಕುಮ ಬಳಿಯುತ್ತಿಲ್ಲ ಬಂದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಬಂಡೆ ಘಳಘಳ ಹಲವ ಬಣ್ಣಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಳಿಯುತ್ತ ಅದರಲ್ಲಿ ಚೌಡಪ್ಪನು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಕೇರಿಯವರ ಭರು ಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ದ್ವಾರಿತ ಮೇರಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಮರದ ಹಿಂದೆ ಹತ್ತುಮಾರು ದೂರದ ಬೀನೆಮರದಡಿ ದೊಡ್ಡೀಯ್ ಪದಾಸ್ತನ ಹಾಕಿ ಕುಳಿತ. ಹೆಂಡತಿ ಸುಗಣ್ಣಿ ತಂದುಕೊಟ್ಟ ಪರಿಕರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದಿಸಿಕೊಂಡು ನೆಲಬುದ್ಧಿ ಮಾಡಿ ಮಂಡಲ ಬರೆದ. ತೆಗಿನಕಾಯಿ ಇಟ್ಟು ಹೂವು ಕುಂಕುಮಗಳಿದ ಪೂಜಿಸಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಪಿಸುದನಿಯಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರ ಹೇಳಿತೋಡಿತ್ತ. ಅಥವಾಸಾದ ಮೇಲೆ ಗಂಗಿಯನ್ನು ಎದುರು ಕೆಡಿಸಿ

ಮಂಡಲವನ್ನು ನೋಡಲು ಹೇಳಿ ಮತ್ತೆ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಧ್ವನಿಸಲು ಹತ್ತಿದ. ಮದುವೆಯಾದ ಗಂಗಿಗೆ ಗಭ್ರ ನಿಲ್ಲಾತ್ಮಿರಲೀಲು. ಐದಾರು ಬಾರಿಯಾಗಿ ನಿತ್ಯಾಳವಾಗಿತ್ತು. ಆಗಾಗ ಜ್ಞರ ಬರುತ್ತ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಮನೆಯವರನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಿರಲೀಲು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದ ದೊಡ್ಡೀಯ್ ಒಮ್ಮೆ ಹೂಂಕರಿಸಿದ. ಅವನ ದೃಷ್ಟಿ ದೂರದಿಗಂತದಲ್ಲಿ ಯಾವುದರ ಜೊತೆಗೋ ಲೀನವಾದಿತ್ತಿತ್ತು. ಸಣ್ಣಕೆ ತಲೆಯ ನಡುಕ ಸುರುವಾದ್ದು ಕ್ರಮೇಣ ಇಡೀರೀರ ಕಂಿಸಿತೋಡಿತ್ತ. 'ಹ್ಹಹ..ಹ್ಹಹ..ಹ್ಹಹ..ಹ್ಹ..ಹ್ಹ...' ಕಂಪನದೊಂದಿಗೆ ಸ್ವರ ಹೊಮ್ಮೆತೋಡಿತ್ತ. ಎಲ್ಲಾ ಸ್ವಭಾರಾಗಿ ಕಾತರದಿಂದ ಕುಳಿತರು.